

Det unge ekteskapet til Aisha bint Abu Bakr Skrevet av Abdurrahman R. Squires.

Bismillahi ar-rahmani ar-rahim. I Gud, Den barmhjertige, Den nåderikes navn.

Ekteskapet mellom Profeten Mohammed og Aisha bint Abu Bakr da hun var relativt ung har vært fokus for ganske så mye kritikk i Vesten. Dessverre er det slik, i denne ny-kolonialistiske alderen av smartbomber, MTV og Big Mac, er det noen av de som kaller seg muslimer som har blitt kritikere selv. Mange muslimer unngår diskusjon rundt slike ”pinlige” emner. Det er en sann observasjon at selv om Europa har dratt seg ut av de muslimske landene og gitt de uavhengighet, så er det en enda verre plage som herjer. Den plagen er ”Kolonialiseringen av tanken” og den er veldig farlig siden den er mye mer subtil. InshaAllah kan denne artikkelen være med på å gjøre både muslimer og ikke-muslimer observante på de objektive fakta rundt ekteskapet mellom Profeten og Aisha, og også forstå det i lys av islam, og i lys av livet i den moderne verden.

Dessverre, så er det slik, for de av oss som sprer islam i Vesten, at vi ofte må være enige med orientalisten W. Montgomery Watt, i det han skrev:

”Av alle de store menn i verden, har ingen vært så svartmalt som Mohammed.” (1)

Men her, til en forandring, handler det om noe som er en autentisk del av islams historie. Ikke en apokryft eller fabrikkert hendelse som mange i Vesten har blitt lurt til å tro at er autentisk. At en mann som er i femti-årene skulle gifte seg med en så ung jente, spesielt en mann som skulle være ett levende eksempel for tro og religiøsitet, er ikke bare vanskelig for de ”moderne” mennesker i vesten, men det har også gått så langt at de koker opp ekle ”pedofili”-anklager mellom seg. For å møte slik kritikk, har dessverre ikke alltid muslimer reagert på en fin måte. I de forrige århundrer, da så mange muslimer ble så ”Vestifisert” og klare til å kopiere europeere i omtrent alt, så var den vanlige reaksjonen å fornekte anklagene på det påståtte ”pinlige” problemet. For de muslimske modernistene, som påsto at kun en lov funnet i Koranen var islamsk sett akseptert, børstet kjapt dette aspektet ved Profetens liv unna ganske greit. De bare benekter at det skjedde, og anklaget kildene som rapporterte det. Heldigvis for muslimene, så har disse stemmene blitt mindre, og er forsvinnende. Men, det er enda mange der ute som forsøker å gå rundt det de ser på som ett problem ved å ignorere autentiske islamske kilder mens de påstår at de følger Ahl us-Sunnah (som i prinsippet betyr ”ortodoks sunni muslim” for de som ikke er familiær med islamsk terminologi). Mange andre muslimer lurar seriøst på om historien er sann, og på hvordan de i så fall skal forstå den om den er riktig.

ISLAMSK BEVISER FOR AISHA’S ALDER:

På grunn av den åpenbare fornektningen blant muslimer, trolig fordi de leser modernistisk, unnskyldende litteratur som den som er nevnt ovenfor, må vi se på de autentiske kildene i islam og hva de sier om hvilken alder Aisha hadde da hun giftet seg med Profeten. På denne måten, før vi analyserer fakta, vil vi først av alt etablere fakta fra de autentiske islamske kildene. Nå skal det også nevnes at det er absolutt meningsløst fra ett islamsk synspunkt å si at AISHA’S alder ikke er funnet i Koranen, siden de tekstbaserte kildene i islam er både Koranen og Sunnah, og Koranen forteller oss det. For de som vil lære mer om statusen til Sunnah i islam, så anbefales en bok som heter **”The Meaning of Sunna”** og **”Probativness**

of Sunna”. Med hensyn til hva de autentiske islamske kildene faktisk sier, så kan det bli en skuffelse for noen moderne og kulturelle muslimer at det er fire Hadith i **Saheeh al-Bukhari** og tre Hadith i **Saheeh Muslim** som klart sier at Aisha var ”ni år gammel” da hennes ekteskap med Profeten ble fullbyrdet. Disse hadithene, med noen små variasjoner, er skrevet som følger:

Aisha, måtte Gud være fornøyd med henne, forteller at Profeten ble gift (zawaj) med henne da hun var seks år gammel, og han fullbyrdet ekteskapet (nikah) da hun var ni år gammel, og da fikk hun ni år sammen med han før han døde. (Saheeh al-Bukhari, volum 7, bok 62, nummer 64)

Av de fire hadithene i Saheeh al-Bukhari, er to nedtegnet fra **Aisha selv** (7:64 and 7:65), en er fra Abu Hishaam (5:236) og en er fra Ursa (7:88). Alle de tre hadithene i Saheeh Muslim har Aisha selv som kilde. I tillegg er alle hadith i begge bøkene enige om at ekteskapet ble utført da hun var seks år gammel, men ble ikke fullbyrdet før hun var ni år gammel! I tillegg sier en hadith i Abu Dawood noenlunde det samme. Man trenger ikke si da at bevisene, islamsk sett er overveldende sterke og at muslimer som fornekte dette gjør det ved å ofre sin intellektuelle ærlighet, troen, eller begge deler.

Nå som disse bevisene er framlagt, ser det ikke ut som om det er mye debatt om Aishas alder blant troende muslimer. Inntil noen beviser at det i det arabiske språk er slik at ”ni år gammel” ikke betyr det, men noe helt annet, så skulle vi være fast i vår tro om at hun var ni år gammel. (som om det er en grunn til å tro noe annet?) Men selv om vi har disse fakta, så er det fremdeles noen muslimske forfattere som har på en eller annen måte klart å dytte Aishas alder så langt opp som til *fjorten eller femten* år gammel da hun ble gitt i ekteskap til Profeten. Det kommer ikke som noen overraskelse, dog, at ingen av de kan gi noen beviser eller referanser for sine meninger. Dette kan bli sagt med den største sikkerhet, fordi ingen av de kan komme med kilder mer autentiske enn de hadith fra hadith-samlinger av Imamene al-Bukhari og Muslim! Basert på den forskning jeg har gjort, så føler jeg at det er en felles kilde for de som påstår at Aishas alder var *fjorten eller femten*. Den kilden er ”The Biographies of Prominent Muslims” som er publisert i bokform, og postet mange steder på internett. Det er bare atter ett eksempel på hvorfor det er viktig å gå til kildene for å hente sine opplysninger!

PROFETENS EKTESKAP SETT I PERSPEKTIV.

For å sette dette i perspektiv, forhåpentligvis uten unnskyldninger, så er det første man bør være klar over, at Aisha var Profetens tredje kone, ikke den første. Før dette, var Profetens eneste kone i **25 år**, Khadija bint al-Khuwaylid, som var omtrent 19 år eldre enn han. Han giftet seg med Khadija da hun var førti og han var rundt 21, noe som kan kalles en manns *seksuelle høydepunkt*, og forble gift med henne helt fram til hun døde, og bare henne. En stund etter Khadijah’s død, da han var rundt 46 giftet han seg med sin andre kone, Sawdah bint Zamah. Det var etter dette andre ekteskapet at Profeten ble forlovet/gift med Aisha, måtte Gud være fornøyd med henne. Hun var datteren til Abu Bakr, en av Profetens nærmeste venner og ivrigste følgesvenn. Abu Bakr, måtte Gud være fornøyd med ham, var en av de første konvertittene til islam, og håpet på å bekrefte den dype kjærlighet han selv og Profeten hadde, og å forene de to i en familie, i ekteskap. Bortgiftingen av Abu Bakrs datter Aisha til Mohammed skjedde i det ellefte året etter at Mohammed ble Profet, og ca ett år etter at han giftet seg med Sawdah, og før han gjorde Hijrah (migrasjonen) til Madinah (Yathrib). Som nevnt ovenfor, ekteskapet med Aisha ble fullbyrdet i måneden Shawwal, som kom syv

måneder etter Profetens Hijrah fra Mekka til Medina. På den tiden ekteskapet ble fullbyrdet, var Profeten over femti år gammel.

Det bør også nevnes at Profetens ekteskap med Aisha var ett meget lykkelig ekteskap for begge parter. Mange hadith kan bekrefte dette. Aisha, måtte Allah være fornøyd med henne, var hans favorittkone, og den eneste jomfruen han giftet seg med. Etter emigrasjonen til Medina, så giftet Mohammed seg med flere andre koner, muligens opp til femten igjennom hele livet hans. Selv om vi ikke har tid til å gå i detalj på hver og en av de her, så var de aller fleste av disse ekteskapene inngått av politiske grunner, for å styrke bånd mellom stammer eller for å hjelpe kvinner i nød. En god del av de var enker, eldre kvinner, eller hadde blitt forlatt, og var i behov for hus og beskyttelse. I tillegg skal det nevnes at den samme kolleksjonen av Muslim hadith litteratur som forteller oss at Aisha var bare ni år da ekteskapet ble fullbyrdet, er den samme som forteller oss at ekteskapet var ordnet fra Gud:

Nedskrevet etter Aisha, måtte Allah være fornøyd med henne: Allahs Budbringer sa til meg; *"Du har vært vist til meg to ganger i mine drømmer. En mann bar deg i ett silkekledde, og sa til meg: "Dette er din kone". Jeg åpnet kledet, og der var du. Jeg sa til meg selv, at om denne drømmen var fra Gud, vil Han få det til å bli en sann drøm."* (Saheeh Bukhari, volum 7, bok 62, nummer 15)

Slik som alt annet Profeten gjorde, var det en vishet bak det, og en leksjon å lære fra dette. Visdommen bak en sånn hendelse viser oss at den veiledning man får på basis av menneskets moral, eksponerer dobbeltmoralen til de vilde hypokrater fra andre religioner, som kritiserer islam og mer enn det. Men mer om det kommer senere i artikkelen..

Å SVARE PÅ KRITIKK, OG DISKUSJON

Mange muslimer, meg selv inkludert, bør ikke lenger bli sjokkert over den dobbeltmoral som enkelte kristne viser når de kritiserer Profeten Mohammeds handlinger og liv, siden vi nå har hørt det så lenge. At en ateist, agnostiker, eller hvem som helst annen som ikke tror på en Gud sette standard for moralkritikk og det som er *"politisk ukorrekt"* etter dagens standard kommer ikke som noen overraskelse Slike mennesker vil alltid finne noe å kritisere, siden de tydelig har en *"høne å plukke"* med organisert religion. All denne snakken om *"absolutt moralskhet"* i religionen kommer i veien for å nyte livet, derfor må de latterliggjøre troende, finne svakheter for å avsløre religionen, og helst bare avskaffe religioner. Kritikken mot de kristne er et annet tema. Mens det er sant at kristne snakker ut imot den moralske slapphet man ser i dag, som øker og sprer seg, så er de selv også uvitende ofre for den samme slappheten. Verdien til de kristne i dag kommer fra de humanistiske verdiene til Vest-Europa (eller, er i alle fall sterkt påvirket av de). Deres verdier **KOMMER IKKE** rett fra Bibelen eller praksis av kristendommen, uansett hva de sier. Det at kristne i dag forsøker å ta honnøren for den så kalte *"frihet"*, *"Menneskerettigheter"*, *"Demokratiet"* og *"Kvinnens rettigheter"* i Europa og Amerika, er ikke mer enn en spøk. Det kanskje imponerer utdannede mennesker i den såkalte *"Tredje Verden"*-land, men alle som har studert en smule historie vet at disse tingene ble til tross for kirken, og ikke på grunn av kirken. Måten mange kristne mikser ikke-kristne verdier med påståtte bibelske verdier har alltid fascinert meg. Ett interessant eksempel på dette er hvordan nasjonalisme og patriotisme er støttet blant majoriteten av de evangeliske protestanter (og også andre) kristne i USA. I Amerika er de *"gode kristne"* de som bærer flagget. Veldig få, om noen, av disse patriotiske sjelene ser ikke det, at den sneversynte patriotismen er både egoistisk og ikke-universal. At patriotisme og kristendom går hånd i

hånd i folks hoder, er bare ett eksempel på hvordan man kan bli forblindet av den moralske relativismen uten å engang tenke over det.

Ifølge jødedommen, kristendommen og islam så er rett og galt noe som er befalt fra Den Allmektige Gud. Derfor forandrer ikke moral seg over tid, og blir ikke påvirket av begjær, eget forgodtbefinnende, eller kulturell påvirkning. I kulturer der det ikke er noen Guddommelige befalte dommer på temaer, hva er rett og hva er galt er bestemt av kulturelle normer. I slike tilfeller er ett menneske kun umoralsk dersom de bryter med de aksepterte normene i deres samfunn. Som vi vil bevise her, var ekteskapet mellom Profeten Mohammed og Aisha sett ut fra både Absolutt Moral og ut fra de kulturelle normer av den tiden, var ikke en umoralsk handling, men det var en handling som inneholder verdifulle lekser for mange generasjoner framover. I tillegg fulgte ekteskapet normene til alle de semitiske folkene, inkludert de som levde på Bibelens tid. Basert på dette, og en del annen informasjon som vi skal gi, er det utrolig dobbeltmoralsk for kristne å kritisere Profetens ekteskap med Aisha i så ung alder. I tilfelle kristne lesere er under det falske inntrykk av at deres verdier i dag er tidløse og reflekterer tilbake på de fra bibelsk tid, så bør man ha følgende poenger klart for seg, når det gjelder spørsmålet om når en person er virkelig klar for ekteskap:

- Med ideer om ”politisk korrekthet” og ”absolutt moral” i bibelsk tid, i bakhodet, så vet vi at alderen en jente kunne inngå ekteskap, var puberteten. I middelalderen var det imidlertid vanlig at man var rundt 12 år gammel. Nå i de fleste ”kristne land” blir man kjønnsmoden ett sted mellom 14 og 16. Jeg selv bor i ett land som har stater som tillater partnere av samme kjønn å gifte seg legalt, men ser på en 18 år gammel gutt som har sex med en jente på 16, som en lovbrøyer som har sex med mindreårige. Så selv om kristne ikke er enige med mye av det som er blitt dominerende i det vestlige samfunnet i dag, om det er stoffmissbruk, homofile ekteskap, eller abort, så er de så opphengt i monstret som kalles ”moralisk relativisme”, (trolig uvitende). De gir seg ikke over så lett som de som ikke tror på en Guddommelig basis for moral, men de gir seg over uansett, litt etter litt.
- Historisk sett, så var den alderen en jente var klar for ekteskapet, puberteten. Dette var tilfellet i bibelsk tid, som vi skal diskutere nærmere, og er enda brukt til å bestemme alderen i det som den kulturelt arrogante Vesten kaller ”primitive samfunn” over hele verden. Som hadithen om Aisha’s alder viser oss, at hennes forlovelse (eller bortloving) fant sted minst tre år før ekteskapet ble fullbyrdet. Dette var fordi de ventet på at hun **skulle bli gammel nok** (å få sin første menstruasjon). Puberteten er ett biologisk tegn som viser at en kvinne er klar biologisk for å bære barn. Kan noen logisk fornekte dette? En del av den visdommen bak Profeten Mohammeds ekteskap til Aisha etter at hun kom i puberteten, er å vise at dette er **ett poeng i islamsk lovgiving**, selv om det allerede var den kulturelle normen i alle de semitiske samfunn (inkludert det som Jesus vokste opp i). Den store majoritet av jurister innen islam sier at den tidligste tiden ett ekteskap kan bli fullbyrdet på er når puberteten inntreffer (bulugh, seksuell modenhet). Siden dette var normen i alle de semittiske kulturene, og enda er normen i mange kulturer i dag, er det innlysende at det ikke er noe islam fant på. Dog, en utstrakt opposisjon til en slik guddommelig åpenbaring og akseptert historisk norm er klart noe som er relativt nytt uansett!
- Kritikken mot Mohammed’s ekteskap med Aisha er noe relativt nytt som vokste ut av de verdiene man fikk i Europa i tiden etter opplysningstiden. Dette var ett Europa som

hadde helt forlatt (eller i beste fall moderert) sin religiøse moral for ett nytt sett med humanistiske verdier hvor mennesker skulle bruke sine egne meninger for å bestemme hva som skulle være rett og galt. Det er interessant å nevne at kristne fra en veldig tidlig stadium kritiserte (igjen, dobbel moralsk) Profetens praksis med polygami, men ikke ekteskapet hans med Aisha. De fra en Midt-Østen-semittisk bakgrunn ville ikke funnet noen ting å kritisere, siden ingenting umoralsk eller unormalt fant sted. Det var europeiske kristne som begynte å kritisere Mohammed på dette punktet, ikke de som var i kontakt med sine semittiske røtter.

- Det er når ett menneske kommer til puberteten, både mann og kvinne, at man blir lovlig ansvarlig under islamsk lov (myndig). Ved dette punkt har de lov til å ta sine egne avgjørelser, og blir holdt ansvarlig for sine handlinger. Det skal også nevnes at i islam er det **ulovlig å gifte bort noen som ikke vil gifte seg**. Beviser viser at Aisha's ekteskap med Profeten Mohammed var ett som begge parter og deres familier ble enige om. Basert på kulturen på den tiden, var det ingen som så noe galt med det. Tvert imot, alle var lykkelige på parets vegne!
- Ingen muslimske kilder rapporterer fra noen at noen var imot ekteskapet på grunn av Aisha's unge alder. Tvert imot ble ekteskapet mellom Aisha og Profeten oppmuntret til av Aisha's far, Abu Bakr, og det var glede også i samfunnet i stor skala. Det er rapportert at kvinner som ville hjelpe Profeten, som for eksempel Khawlah bint al-Hakeem, oppmuntret han til å gifte seg med den unge Aisha. På grunn av den semittiske kulturen de levde i, så de ikke noe galt i ett slikt ekteskap.
- Samfunnets oppfatning om kjærlighet, familie og ekteskap er veldig forskjellig den såkalte "moderne" og "siviliserte" Vesten av i dag, enn det var i den bibelske tid eller tiden av Koranen. Dessverre bærer mange av oss med oss bagasjen med "romantisk kjærlighet" og ideer om sex som har forgiftet våre hjerner siden europeerne (med sine ideer) kom til å dominere kloden. Disse ideene har ikke bare kommet inn i våre tanker hos muslimer, men har forgiftet mange av de. Den europeiske kolonimakten har dratt seg ut av muslimske land, men koloniseringen av tankene fortsetter. Som vi nevnte ovenfor, er den triste delen at de fleste mennesker ikke innser at de er under en slik ugudelig påvirkning. Bare for å vise hvordan ting har forandret seg, så står det i The New Encyclopaedia Britannica (2) klart at verdier når det kommer til ekteskap har forandret seg over årene. I USA og deler av Europa har man assosiert voksen status med **seksuell voksenhet**, som kommer til uttrykk i at **pubertetsriter ikke forekommer**.
- Det at sex og seksualitet skal være noe av det viktigste i menneskets psykologi har sine røtter i freudianske tanker. Selv om mange av Freuds ideer har blitt kritisert og slått tilbake, så spiller mange av hans ideer en stor rolle i den menneskelige tenkning. Sigmund Freud (1856 – 1939) fortalte at mennesker er "seksuelle værelser", med sin barndoms seksuelle behov som nøkkelen til voksnes oppførsel. Han utviklet en metode for psykoanalyse, og hans ideer om sex, undertrykket skyld og seksualitet, det underbevisste sex-behovet, Ødipus-komplekset og andre ideer har omtrent hjemsøkt det vestlige syn på seksualitet. (nesten like mye som det undertrykkende synet som den Romersk-katolske kirken har) Man trenger ikke si, at Freuds ideer har vært

kritisert av troende jøder, kristne og muslimer, siden ideene forneker menneskelig moralsk ansvar. I Freuds syn på ting, er mennesker fanger av den effekten den ubevisste kraften har på deres seksualitet. Slike ideer er alltid ønsket velkommen av "liberaler", "humanister" og andre som dem. Poenget i alt dette når det gjelder ekteskap i ung alder, er kanskje ikke så klar. Det som må pekes ut her er det selvmotsigende, "moderne" vestlige synet på seksualitet. De er satt tilbake av tanken på ekteskap ved pubertetsalder, selv om det er en eldgammel skikk. På den andre siden har de ungdomsskoler hvor de lærer om forplantingslæren og ett samfunn der seksuell promiskuøs "dating" er normen. Noen ganger er sex enkelt og greit en naturlig glede som skal nytes, men andre tider er det en psykologisk demon som ikke kjenner sine konsekvenser. For å si det kort, alt fra deres private liv, helt opp til rettssystemet har blitt offer for den moralske relativismen til psykiatere og psykologer. Holdningen at mange erfaringer i livet kan sees på som noen slags traume er viden spredt. Mange mennesker går igjennom livet og bekymrer seg konstant for hva slags kompleks de kan få på grunn av erfaringer de har i deres relativt normale liv. Moralen som kommer ut av slike holdninger, fjerner tvert imot ikke menneskelig ansvar. Mennesker som er skyldig i alvorlige kriminelle handlinger, holdes ikke ansvarlig for sine handlinger, de blir heller sett på som det reelle offeret siden de bare gjør det som deres psykologiske oppsett får de til å gjøre.

PUBERTET = VOKSEN = EKTESKAP

Ovennevnte poeng har vært presentert, men det er behov for noen ekstra detaljer på noen av de. En interessant artikkel om ekteskapsalderen til folk i bibelsk tid er "Ancient Israelite Marriage Customs", av Jim West, ThD, en baptist-predikant.

Denne artikkelen sier at:

"Kona ble hentet fra den store familiesirkelen (eg. søskenbarn) (vanligvis ved tiden da puberteten inntraff, eller rundt 13 år gamle) for å bevare renheten i familielinjen."

Dette er bare en referanse til det faktum at starten på puberteten var sett på som den alderen ungdommer kunne gifte seg. At mennesker i bibelsk tid giftet seg i en tidlig alder er viden godkjent. Mens man diskuterer ordet "almah" som er det hebraiske ordet for "ung kvinne" sier Gerald Segal at:

"Det må noteres, i alle fall, at i bibelsk tid giftet kvinner seg i ung alder." (3)

Selv om boken inneholder mye arrogant snakk om "primitive kulturer", så har "An overview of the Worlds Religions" slått fast at puberteten er ett **eldgammelt symbol** på at man er **voksen**:

*"Nesten alle primitive kulturer vier stor oppmerksomhet til **pubertetsrit**er og ekteskapsritualer, selv om det er en generell tendens at man vier mer oppmerksomhet til pubertetsritene til gutter enn til jenter. Fordi puberteten og ekteskapet symboliserer faktumet at barn har fått voksne roller, så vier primitive kulturer stor oppmerksomhet rundt disse ritualene. Pubertetsritualer innebærer ofte seremoniell omskjæring eller en eller annen operasjon på de mannlige genitalia. Kvinnelig omskjæring er ikke så vanlig, selv om det forekommer i en del kulturer. Jentenes pubertetsrit er oftere relatert til det å følge med og følge opp den menstruelle syklusen hos de unge jentene".*

Noen kvinnelige forfattere er enige:

"Puberteten er definert som den alderen en person er først kapabel til seksuell reproduksjon. I andre historiske tider, var riter og feiring av denne merkealderen en stor del av kulturen".
(Rites of Passage: Puberty, av Sue Curewitz Arthen)

"Å få menstruasjon" markerer ett overgangsrite for unge jenter, som går inn i kvinneligheten." (Fra The Women's Resource Center)

En annen nåtidig referanse som relaterer **ekteskap til pubertet** er en artikkel om Sentral-Afrika, som sier: "... *kvinner gifter seg raskt etter puberteten*" (4) De tidligere sitater, og flere andre som kunne vært brukt, skulle bevise for enhver person hva antropologer og historikere allerede vet: i **de tidligere århundrer ble folk sett på som klare for ekteskapet når de nådde puberteten.**

Det skal nevnes at fra ett islamsk synspunkt, kan mange av dagens samfunnsproblem spores tilbake til det at man gikk bort fra tidlige ekteskap. På grunn av måten Allmektige Gud har skapt mann og kvinne, med sterke seksuelle begjær, skulle folk giftet seg unge. I fortiden var dette enda mer sant siden livene var veldig korte (man ble sett på som gammel om man klarte å bli 40!). Ikke bare er ekteskapet en lovlig måte å få ut sin seksualitet for mennesker med sterke seksuelle behov, men det produseres også som regel barn i ekteskap. Ett av formålene med ekteskapet er jo nettopp å få barn. "*Vær fruktbare og bli mange*" som Bibelen sier i Første Mosebok 8:17. Dette var spesielt viktig før i tiden da folk ikke levde så lenge, og barnedødeligheten var mye høyere enn den er i dag.

PUBERTETSALDEREN

Selv om vi nå har slått fast at puberteten har vært en norm for å vise at man er klar for ekteskap både historisk, kulturelt og religiøst, så kan noen fremdeles lure på når puberteten normalt inntreffer. Dette er egentlig meningsløst i den spesifikke diskusjonen om Mohammed og Aisha, siden hadith litteraturen har slått fast at hun hadde nådd puberteten. Uansett, når det gjelder puberteten og hvilken alder jenter først får sin første menstruelle syklus sier 'Abdul-Hamid Siddiqi:

Islam har ikke satt noen aldersgrense for puberteten, fordi det varierer så mye fra land til land, rase til rase på grunn av påvirkning fra forskjellige ting som klima, arv, fysikk og sosiale forhold. De som bor i kalde regioner kommer senere i puberteten sammenlignet med de som bor i varme regioner, hvor begge kjønn kommer relativt tidlig i puberteten. "*Den gjennomsnittlige temperaturen i landet eller provinsen*", sier den velkjente forfatteren av boken "Kvinne", (5) er sett på som hovedfaktoren her. Ikke bare med tanke på menstruasjon, men den totale seksuelle utviklingen ved puberteten. Raciborski, Jaubert, Routh og mange andre har samlet og utarbeidet statistikker på emnet som vi kan referere til. Marie Espino har laget ett sammendrag av noen data som følger: (a) *Grensen for alder for den første menstruasjonen er mellom ni og 24 år i den tempererte sonen.* (b) *Gjennomsnittet varierer veldig, og det kan være ett faktum at jo nærmere man kommer ekvator, jo lavere er den gjennomsnittlige alderen for første menstruasjon.*

I tillegg, er det en artikkel som heter *Pubertet hos Jenter* av en australsk regjeringsoppnevnt helseorganisasjon sier at "*Det første tegnet på pubertet er vanligvis vekstspurt, brystene*

utvikler seg, og hår begynner å vokse under armene og rundt kjønnsorganet. Dette kan starte fra 10 til 14 år hos de fleste, tidligere for noen, og senere for andre”. En artikkel om ”**De fysiske endringer hos jenter i puberteten**” står dette:

”I løpet av puberteten forandrer en jentes kropp seg på utsiden og inni, til **kroppen av en kvinne**. Forandringene kommer ikke på en gang, og de skjer ikke samtidig for alle. De fleste jenter får begynnende beviser på forandring rundt 11-års alderen, men alle har sin egen innvendige timeplan for utvikling. **Det er normalt for forandringer å begynne så tidlig som rundt åtte-ni års alderen, eller ikke før man er 13-14. Selv om ikke noe føles annerledes enda, så foregår det mange endringer inni kroppen allerede.**” (6)

Mange er klare til å være enige med denne informasjonen gitt ovenfor. Men allikevel har mange reservasjoner mot og tanker om ett ekteskap med en eldre mann kunne være lykkelig for en så ung jente. Om vi setter til side den moderne, vestlige definisjonen av ”lykke” for ett øyeblikk, så var ekteskapet mellom Aisha og Profeten ett gjensidig lykkelig og elskelig ekteskap, som er uttrykket i mange hadith-samlinger og bøker om Profetens liv. At lykkelige ekteskap forekommer mellom mennesker med en ganske stor alderforskjell er kjent blant psykologer:

”Når aldersforskjellen er stor, e. g. kommer over femten til tyve år, kan resultatene være lykkelige. Ekteskapet til en eldre, dog selvsagt ikke senil, mann til en ung kvinne er ofte veldig harmonifullt og suksessrikt. Bruden blir introdusert og vant til ett moderat seksualliv”. (7)

MER VISDOM BAK DET HELE

I sine kommentarer til hadithen i Sahih Muslim som nevner Aisha’s ekteskap med Profeten i ung alder, viser 'Abdul-Hamid Siddiqi tre andre grunner for dette ekteskapet:

- Aishas ekteskap til Profeten Mohammed i ung alder gjorde at hun kunne være ett øyenvitne til de personlige detaljene i hans liv og å bære de videre til de kommende generasjoner. Med å være både spirituelt og fysisk nær Profeten, forberedte ekteskapet Aisha til å bli ett eksempel for alle muslimer. Spesielt for kvinner av alle tider. Hun vokste til å bli en spirituell lærer og lærd siden hun var ekstraordinært intelligent og smart. Hennes kvaliteter hjalp til å støtte Profetens arbeid og å fremme islams sak. Aisha, De Troendes Mor, var ikke bare en modell for koner og mødre, men hun var også en kommentator til Koranen, en autoritet på Hadith og hun hadde stor kjennskap til islamsk lov. Hun fortalte videre minst 2210 hadither som gir muslimer en utrolig verdifull innsikt i Den Siste Profet’s dagligliv og oppførsel, og derved kan vi også bevare Profeten Mohammed’s Sunnah. .
- På den tiden viste også dette ekteskapet at man kan faktisk gifte seg med datter av en mann man føler er sin ”bror”, noe de den gangen mente at man ikke kunne, før islam kom. Siden Profeten og Abu Bakr hadde erklært hverandre som ”brødre” ble denne kulturelle praksis lagt vekk. Dette er bevist i følgende Hadith: ”Fortalt av 'Ursa: Profeten kom til Abu Bakr og ba om Aishas hånd i ekteskap. Abu Bakr sa; ”Men jeg er din bror”. Profeten svarte ”du er min bror i Allahs religion, og i Hans Bok, men hun (Aisha) er tillatt for meg i ekteskap” (Saheeh al-Bukhari, Volum 7, Bok 62, Nummer 18)

- Ekteskapet gjorde også slutt på den gamle arabiske overtro om at det var ett dårlig tegn å bli gift i måneden *Shawwal*. De trodde at denne månen bar ett dårlig omen siden ordet *Shawwal* var kommet fra ordet *Shaala*, som i seg selv var sagt å bære ett dårlig tegn. Den autentiske hadith indikerer at Profeten og Aisha ble gift i denne lunar-måneden.

IKKE MYE OM OG MEN DEN GANG

Ovenfor har vi slått fast faktumet at det å gifte seg tidlig var en akseptert praksis blant ikke bare dagens ”primitive kulturer” men også spesifikt blant semittene (i betydningen hebreere, arabere, syrere etc) folkene i Midt-Østen. For å bevise ytterligere at Mohammeds ekteskap med Aisha **ikke hevet noen øyenbryn den gangen**, skal jeg her legge ved her sitater fra to vestlige kvinnelige professorer som har studert islam i detalj:

”Det er ikke helt klart når ekteskapet ble inngått. Ifølge enkelte versjoner var det midt i måneden Shawwal i år 1, altså ca syv-åtte måneder etter at de kom til Medina, men ifølge enkelte, var det ikke før etter slaget ved Badr, det vil si i Shawwal i det andre året etter Hijrah. Ikke i noen versjoner er det noen kommentarer på alderen og aldersforskjellen mellom Mohammed og Aisha, eller kommentarer på at bruden var såpass ung som under ti år, og som fremdeles likte å leke med lekene sine.” (8)

I dette sitatet ser vi at kildene som er gitt for den senere datoen er Nawawi og Tabari. Begge disse imamene er store islamske lærde, men en del av arbeidet deres inneholder materiale som ikke er helt autentiske etter islamsk standard, noe som trolig er grunnen til at hun tviler litt på datoen. Dette er på siden av poenget, siden vi allerede har vist at autentiske islamske kilder sier at Aisha, måtte Allah være fornøyd med henne, var ”ni år gammel”. **Hovedpoenget er å vise at det ikke noen steder var noen kommentarer på aldersforskjellen eller på Aisha’s unge alder.** Hvorfor? Fordi slike ekteskap var helt normale i alle semittiske samfunn, som de Abraham, Moses, Jesus og Mohammed vokste opp i!

En annen forfatter, Karen Armstrong har tilføyd følgende: *”Tabari sier at hun var så ung at hun ble igjen i hennes foreldres hus, og at ekteskapet ble fullbyrdet senere da hun nådde puberteten”.* (9) Dette beviser også at ekteskapet skjedde ved puberteten, og at selv om, ble ingen øynebryn hevet. ”Tabari”, når sant skal sies, refererer til Abu Jafar Muhammad ibn Jareer al-Tabari (225-310 AH / 839-923 AD), som var en prominent muslimsk lærd, som er velkjent i Vesten for sin kommentar på Koranen og verdenshistorien.

Det er ikke noen overraskelse at de ovennevnte forfatterne er enige om faktumet at ekteskapet til Profeten og Aisha ble fullbyrdet da Aisha nådde puberteten, og at dette var normalt på den tiden. Dette er ingen overraskelse, siden alle som har studert de muslimske kildene og semittisk kultur hadde vært nødt til å komme til den samme konklusjon, siden det er enkelt og greit, ett historisk faktum. Det skal og nevnes at begge de to siterte kvinnelige forfatterne her **ikke** nøler med å misstolke islam (med eller uten vilje) i sine andre skrifter. Så om det var annen ”ødeleggende” informasjon tilgjengelig, hadde de ikke nølt med å bruke det. Nadia Abbott, som har gjort en del nyttig forskning på islam på enkelte områder, var i bunn og grunn en ”orientalist” i ordets klassiske betydning. Hennes bok som var sitert tidligere, *Aisha, The Beloved of Mohammed*, er faktisk ikke noe annet enn en ukorrekt gjetning av Aisha’s liv og lære. Om en bok med lignende blanding av spekulasjoner og uautentiske kilder ble skrevet om noen av betydning i Vesten, hadde den ikke sittet lenge på bokhyller på læreinstusjoner.

Det har lenge vært kjent at orientalistene som har en hønse å plukke med islam liker å bestemme autentisiteten på historier basert på sine egne forutinntatte holdninger. Om en uautentisk historie ser ut til å være nedsettende om **Profeten av Islam**, blir den ofte sitert. Men når autentisk materiale som går imot deres teorier, blir det ignorert. Dette er det samme som om noen skulle skrive en historisk biografi om Jesus, og bruke apokryfe skripter for å overskrive de kanoniske skrifter når det passer seg etter eget forogdtbefinnende. Dette er måten orientalistene og kristne misjonærer har behandlet Mohammed i århundrer. For de som vil vite mer om dette, les vår artikkel "Orientalism, Misinformation and Islam".

SÅ HVA ER DOMMEN EGENTLIG?

Å komme over kulturell ensidighet eller å innrømme sin egen dobbeltmoral er ikke alltid enkelt. For noen mennesker tar det mange år å innse og innrømme at de hadde en dobbeltmoral. Forhåpentligvis har disse tankene vi har presentert her plante ett lite frø av refleksjon i noen mennesker. Å innrømme at man har ett problem er ofte halve kampen, så før leseren bærer videre for å ta en endelig personlig dom over hvor de står på dette tema vil jeg gi noen flere tanker å tenke. Montgomery Watt, en langtidslærd i islam, hadde noen ord om hvordan Vesten skulle se på Mohammed. Jeg har aldri vært enig i mange av Watts konklusjoner om islam, men jeg har alltid sett på han som en av de med mer åpent hjerte og åpent sinn av Orientalistene. Trolig er dette fordi han var en som heller ville fremme forståelse framfor å være en sneversynt kristen misjonær. Mange år av islam-studier brakte Watt til denne konklusjonen:

*"De andre hovedbeskyldningene om moralske defekter i Mohammed er at han skulle vært en mann av svik og egen lyst ... Nok har vært sagt om dette og om tolkningen av hendelser for å vise at saken mot Mohammed er mye svakere enn man av og til tror. Diskusjonen om disse beskyldningene fremmer ett fundamentalt spørsmål. Hvordan skal vi dømme Mohammed? Etter standarden av hans egen tid, og land? Eller etter hva som er den mest "opplyste" meningen i Vesten i dag? Når kildene er gått etter i sømmene er det klart at de av Mohammeds handlinger som er sett ned på av den moderne Vesten, **er ikke kritisert av hans samtidsmennesker**. De kritiserte noen av hans handlinger, men deres motiver var overtroiske fordømmer eller frykt for konsekvenser. Om de kritiserte hendelsene ved Nakhlah, var det fordi de fryktet straff fra den fornærmede paganistiske guden eller verdslig straff fra folket i Mekka. Om de var sjokket over massedrapene på jødene i stammen Qurayzah var det på grunn av tallet på drepte, og faren som blodhevn medførte. Ekteskapet med Zaynab ble sett på som incestuøst, men konseptet av incest den gangen var knytt opp til gamle praksiser som hørte til i en familieinstitusjon hvor ett barns farskap ikke var definitivt kjent, og dette ble da eliminert av islam ... Sett ut fra Mohammeds tid og rom, så kan ergo ikke anklagene om svik og sensualitet holde stikk. Hans samtidsmennesker finner han ikke moralsk defekt på noen måte. Heller motsatt, hans handlinger som er kritisert av moderne vestlige forskere viser at Mohammeds standard var høyere enn den var for andre på den tiden. På hans tid og i hans generasjon var han en reformist, både sosialt og moralsk. **Han skapte ett nytt system av sosial sikkerhet og en ny familiestruktur, som var en stor forbedring på hva som hadde vært tidligere. Han tok det som var best i nomadenes moral og førte det over til de bofaste stammene, så etablerte han ett religiøst og sosialt rammeverk som skulle forandre livet til alle menneskeraser. Dette er ikke arbeidet av en sviker og en "gammel gris"** (10.)*

FRA ABRAHAM TIL "FRITT VALG/FØLES BRA" RELIGION

Alt vi har diskutert her oven frisetter Mohammed fra den urettferdige kritikken han har møtt (i alle fall blant de som kan være intellektuelt ærlig og rettferdige). Ett poeng må i alle fall gjøres litt klarere. Selv om vi har nevnt det i forbifarten, så må dobbeltmoralen og dobbelstandarden blant kristne som kritiserer Mohammed for hans moral, analyseres og eksponeres litt grundigere.

Før man går over på en analyse av bibelsk moral, vil jeg gi noen råd og oppmuntrende ord til andre muslimer. Hovedrådet er at de ikke må gi opp selv om mennesker angriper islam og framstiller islam som noe helt annet i media. Vi alle hater dette, men nå, i "informasjonsalderen" som kom med en kultur som sies å sette en stor verdi på ytringsfriheten, er det ikke mye vi kan gjøre for å stoppe det. Den motsatte siden her er faktumet at sannheten om Islam enda er der ute, og mennesker finner det. Ja, islam spres selv om mennesker bruker uetiske metoder for å stoppe det. Selv om alt fra "månegud-løynene" av Robert Morey til den nesten daglige forvrengningen i media, så **vokser islam og spres i Vesten**. Faktisk, så er det ett fakta at de som gjør en karriere ut av å angripe islam, som kristne misjonærer av og til gjør, må ty til løyner og forvrengninger når de diskuterer islam, er ett godt tegn. Fordi om de diskuterte islam slik islam skulle vært forstått, så hadde de egentlig bare ødelagt sin egen misjon. Når islam er presentert av ikke-muslimer i Vesten, er det som regel mindre viktige tema som er på talelisten og kritisert. De viktigste fundamentene i islam, om de i det hele tatt kommer fram, er bare framsatt på en rotete måte. Om islam var noen type "Tredje Verden"-fenomen med ingen appell til resten av verden, hadde de ikke gjort dette. Faktisk så er en stor del av den islamske anti-islamske litteraturen som finnes i for eksempel kristne bokhandlere (og på internett) ikke laget for å konvertere mennesker til islam, men for å få vestlige mennesker til å ikke like islam. De som har skrevet disse løgnene forsøker bare å forgifte folks tanker slik at de ikke vil motta islams beskjed når de hører den.

Disse metodene holder ikke stikk lenger. Spesielt i Europa er den kristne religionen i en alvorlig situasjon med stagnasjon, og mennesker leter etter sannheten andre steder. Kristne har alltid vært flau over det at de er omtrent ukapable til å konvertere viktige muslimer til kristendommen. Selvsagt har de sine konvertitter som de bruker som eksempler, men alle av de ser ut til å ha vært muslimer mest bare i navnet (maks) da de konverterte. På den andre siden har mange viktige vestlige mennesker kommet til islam, både nå og i fortiden. En av de mest interessante tingene med dette er at mange (om ikke alle) kunne kalles "Søkere etter sannheten". Med dette mener jeg at de var en type folk som var spirituelle, fritenkere og leste bøker om mange ulike tema. De var ikke hjernevaskede enkle mennesker som bare ville gå inn i en lett religion og den dominerende kulturen i tiden. De var mennesker med store kunnskaper om ikke bare religion, men også historie, filosofi og andre fag. Det holder å si at islams sannhet er der ute, selv om islam får negativ omtale for tiden. Den følgende sitatet er bare ett vitnesbyrd om at islam spres i Vesten

"En hel del briter, nesten alle kvinner, konverterer til islam i en tid med dyp splittelse mellom den anglikanske og den katolske kirken. Raten av konversjoner har fått det til å komme spådommer om at islam kommer snart til å bli en viktig religiøs makt i dette landet. I løpet av ca 20 år kan tallet britiske konvertitter komme opp i, eller bli større enn antallet muslimer som har innvandret hit", sier Rose Kendrick, en religionslærer på Hull ungdomsskole, og forfatter av en bok som heter Guide to the Koran. Hun sier at "islam er like mye en verdensreligion som den romersk-katolske kirken er. Ingen nasjonalitet sier at islam er sin.

Islam sprer seg også på kontinentet og i Amerika.”(The Times, London, Tuesday, November 9th, 1993, Home-News page)

Takket være Gud har mange av oss tidligere ”benkevarmere” kommet oss ut, og heller undersøke det de forsøker å fortelle oss både fra prekestolen og fra TV. Hvorfor er islam suksessfull når det gjelder å attrahere kristne og andre? Fordi det er den klare veien av Abraham. Ingen annen religion kan si dette helt ærlig i dag. Islam er ikke bare en ”føle seg bra” religion hvor de forteller deg det du vil høre, og leser utvalgte verser fra Bibelen. De fleste kristne i dag nærmer seg religionen slik de gjør med søndagsbrunsjen, de tar det de liker og legger igjen det de ikke liker. De har denne holdningen selv om fakta er at **Abraham er framholdt i Bibelen som ett lysende eksempel på ren tro**. Abraham som skulle ofre sin egen sønn fordi Allmektige Gud befalte det, visste med full sikkerhet basen av moral. Det er klart i både Bibelen og Koranen at Abraham visste at uansett hva Gud befalte, var det riktig å gjøre. Uansett, hvor mange kristne i dag kan si at de helhjertet tror det i alle tema? Hvor mange av de har reflektert over de moralske rammer som er satt i Bibelen? Det ser ikke ut til at engang de ”lærde apologistene” som angriper islam, har reflektert over dette engang.

Spørsmålet ”Hva er basis for vår moral”? Er så enkelt for de som følger Abrahams tro – og det er hva islam er. Islam er underkastelse til viljen til Allmektige Gud. ”*Vi hører og vi adlyder*” **troen til vår far Abraham**. Det var godt nok for Abraham, Moses, Jesus og Mohammed, så da er det godt nok for meg. Det er denne sannheten og denne holdningen som tiltrekker mennesker til islam. Hele basisen for islam, som kommer ut i denne holdning, er Enhet – Enheten til Allmektige Gud og foreningen av mennesker. For å være sikker; Islams budskap appellerer til menneskets natur. Er det rart islam spres? En kristen teolog observerte nylig:

”Det er trolig at tidlig i det 21. århundre kommer islam til å være den største verdensreligionen i tall” (11)

Det er mulig, for om du teller Sunnimuslimer (som er minst 85 % av muslimer), så er vi allerede den største religionen om man ser kristendommen delt opp i ortodokse kirken, protestantismen og romersk-katolske kirken, istedenfor som en stor suppe.

EN STUDIE I BIBELSK MORAL

Nå som vi har sett detaljert på en påstått moralsk vanskelig sak i livet til Mohammed, så skal vi, i rettferdighetens navn, ta en titt på en moralsk vanskelig sak eller to i Bibelen. Vi har allerede sagt noe tidligere om bibelsk moral, men mange lesere er kanskje ikke kjent med vanskene med dette. Godt eller dårlig, på Søndagsskolen **lærer de så absolutt ikke** disse versene som vi skal ta opp her nå. Uansett er disse versene nyttige verktøy når det gjelder å sette de intellektuelt ærlige kristne i den samme ”*moralske dilemma*” som de tror muslimer skulle være i på grunn av Mohammeds ekteskap med den unge Aisha, måtte Gud være fornøyd med henne. Man bør ha det i tankene, at meningen med denne diskusjonen er basisen av moralen, ikke den bibelske inspirasjon for moral (eller mangelen på det). For diskusjonens skyld, aksepterer vi Bibelen som den er. Dette betyr ikke at vi ser på den som ”Guds Ord”. På den andre siden, skal det ikke tolkes dit hen heller at vi angriper ”Guds Ord”, siden vi diskuterer det rett og slett fordi de kristne ser på den som ”Guds Ord” (uavhengig av hvilken definisjon de bruker selv). For de som vil ha mer informasjon, finnes det på nett her:

<http://www.muslim-answers.org/Dialogues-Debates/m-answer.htm#MUSLIM-VIEW-OF-THE-BIBLE>

Den delen av Bibelen som vi skal se på nå, begynner med **Fjerde Mosebok**, kapittel 31, vers 17-18. Her følger Moses Guds kommando, og beordrer israelittene til å drepe alle guttebarn fra Midjan, og så fortsetter ordren med dette:

17 Nå skal dere slå i hjel alle smågutter og alle kvinner som har hatt samleie med menn. 18 Men alle unge piker som ikke har hatt samleie med menn, skal dere spare.

Man kan jo bare gjette hvordan israelittene avgjorde hvem som var jomfruer. Mest trolig så gjorde de det basert på alder og modenhet, og antok at alle jentebarn som ikke hadde nådd puberteten, var jomfruer. Husk, at dette ble gjort, ifølge Bibelen, på Guds befaling for å hevne israelittene mot midjanerne. Senere gir Gud Moses instruksjoner for hvordan krigsbyttet skulle deles opp, ”*mennesker, okser, esler, sauer eller geiter*”. Basert på denne befaling, ble ”32 000 kvinner som ikke hadde hatt samleie med menn” delt opp. Dette ble gjort sånn at de israelske soldatene kunne ha disse jenter ”for seg selv”. Jeg tror ikke noen lesere her er så naive at de ikke vet hva dette betyr.

Ett annet eksempel på den bibelske moralen finner vi i Femte Mosebok 21, 10-14, hvor den bibelske ”*Kjærlighetsguden*” gir følgende befaling:

10 Når du drar i krig mot dine fiender, og Herren din Gud gir dem i dine hender, så du tar noen av dem til fange, 11 og du blant fangene ser en vakker kvinne som du blir glad i og vil ha til kone, 12 skal du føre henne inn i huset ditt. Hun skal klippe håret og skjære neglene 13 og ta av seg de klærne hun hadde på da hun ble tatt til fange. Så skal hun bli i ditt hus og sørge over sin far og sin mor en hel måned. Siden kan du gå inn til henne og ta henne til ekte, så hun blir din kone. 14 Men viser det seg at du ikke lenger bryr deg om henne, skal du la henne gå hvor hun vil.

Dette skulle jo være beviser nok for at moralen som er skrevet om i Bibelen ofte ikke er det kristne påstår den er. Selv om de lærer noe annet på Søndagsskolen, så viser de overnevnte vers følgende:

At den Allmektige Gud, **i alle fall i følge Bibelen** har:

- Beordret uskyldige babyer drept
- Tillatt at unge kvinner blir tvunget til sex mot sin vilje.

Før vi går videre, så skal det sies at å drepe kvinner og barn i krig er aldri lov under islamsk lov (handlinger utført av u-utdannede muslimer tar vi ikke standpunkt til). Noen kristne kan ha noe imot ordene ”uskyldige babyer” fordi de tror at selv babyer er berørt av ”Arvesynden”. Men dette er ikke tema her uansett. Det holder med å si at Bibelen motsier seg selv, for å si det pent. Det er noen vers som ser ut som om de støtter Arvesynden, men det er mange andre som klart tar avstand fra Arvesynden. Ett slag mot ”Arvesynden”, sånn bortsett fra at den er urettferdig, er faktumet at jøder, som jo leser Gamle Testamente, aldri trodde på det på den måten de kristne tror på Arvesynden. Men uansett, når de blir konfrontert med de problematiske delene av det Gamle Testamente, så reagerer kristne på ulike måter. Mange kommer opp med den gamle ”Det er jo i det Gamle Testamente”-unnskyldningen. Den bruker de dog ikke når det handler om profetiene som skal vise at Jesus ble spådd i GT, da omfavner

de Gamle Testamente. Noen av de ting som blir børstet til siden ved Gamle Testamente er litt vanskeligere, i alle fall for kristne som vil være intellektuelt ærlige, er: 1) den samme Gud som inspirerte det Gamle Testamente, ”inspirerte” det Nye Testamente; 2) Denne samme Gud er ”uforanderlig” ifølge Bibelen; 3) Jesus i Nye Testamente nevner ofte ”Loven og Profetene” (Gamle Testamente) flere plasser; og 4) uten Gamle Testamente, er det ingen basis for kristendommen.

Når de havner i denne kløften, har kristne to valg 1) slutte å tenke på det og gå tilbake til den liberale ”fritt valg” religionen som får de til å føle seg bra, men som ikke svarer på livets mer vanskelige spørsmål; eller 2) akseptere den (påståtte) Guddommelig åpenbaringen av moral i Bibelen ”som den er”.

Det er kristne der ute som påstår at de aksepterer den Guddommelig åpenbart moral i Bibelen. De forstår hva som er å miste og sakene som de har for hånden. Om folk hadde lov til å bestemme selv etter eget forgodtbefinnende hva som er rett og galt, hadde det vært kaos. Like viktig er det, om mennesker bestemmer selv hva som er ”Guds Ord” og hva som ikke er det, basert på sine egne forutinntatte meninger og moderne fornuft, ville ingenting bli igjen av Bibelen. Sånnsett er det kristne, som i prinsippet sier at det å drepe babyer er moralsk så lenge Gud helt klart har befalt det. For noen som forstår naturen til den Guddommelig åpenbarte moral, så er vi nødt til å være enige i prinsippet, men med enkelte reservasjoner. Som nevnt over, den Allmektige Gud ifølge islam befaler aldri mord på uskyldige barn. Det er en ”vanskelighet” jeg er glad for at muslimer ikke må forklare seg ut av. Drepe babyer er greit så lenge Gud befaler det? Da bør man passe seg for kristne barnevakter!

Det grunnleggende her er at moral kommer fra den Allmektige Gud og fra Han alene. Allikevel, om man studerer Bibelen, finner man enkelt at det **ikke er noen fundamenter der for moral**. De eksemplene som er gitt er bare noen få og små som kan gis fra både Nye og Gamle testamente. De som fremmer ”bibelsk moral” velger og vraker fra teksten som de selv vil. Bare i islam kan man med god samvittighet velge ”hele pakken” uten å arrogant eller dobbel moralsk benekte det man ikke liker. Dette er slik intern balanse og fred blir nådd. Om man hører til en religion uten å akseptere alt som er i skriptene (om det er sant eller påstått), bærer man kun falsk vitnesbyrd om Gud selv. Med alle de falske ideene i den moderne tid, er det lett å bli ledet på feil vei. Den liberale vestlige moralen har nå kommet til alle verdenshjørner som en, om vi ser kulturelt på det, en 1,5 tonn tung gorilla. Det er veldig vanskelig å stå imot den eller snakke imot den. Det å bli oppfordret av andre til å følge det man selv ønsker, har vært ett evig problem for menneskeheten, slik Allmektige Gud slår fast i Koranen:

Surah 6, vers 56:

Si: «Det er meg forbudt å tilbe det dere påkaller utenom Gud.» Si: «Jeg vil ikke følge deres forestillinger! I så fall var jeg på villspor, og ikke av dem på rett vei.»

VEILEDNINGER Å VÆRE TAKKNEMLIG FOR

Profeten Mohammed var **ett stort eksempel for hele menneskeheten** og folk fra ulike kulturer (fra det ”moderne” Europa til aboriginerne i Australia). Ikke bare var han en stor Profet og budbringer, men han var statsmann, militær leder, leder, lærer, nabo og venn. Familielivet var ett av de viktigste områdene han var ett stort eksempel på, siden han var både ektemann og far. På grunn av Guds vishet ble Hans siste Profet en erfaren mann på ulike typer

ekteskap og familieforhold. Derfor er han ett eksempel for både monogame, polygame, for de som vil gifte seg med noen som er eldre, eller yngre enn seg selv. Mohammed gjenetablerte Abrahams religion slik at den kunne fortsette til Den Siste Dagen.

Som muslimer skal vi være takknemlige for disse veiledningene i vår moral-reise gjennom livet. Å reflektere over moral hjelper oss til å ikke gå oss vill inn i ”moralsk relativisme”. Dette er en veldig farlig ting, siden det kan lede til den verste av alle synder, å sette partnere sammen med den Allmektige Gud i tilbedelse og tro. Ved å vite om Profetens liv kan vi se hvordan vi skal leve innenfor de grenser som er gitt oss av Allmektige Gud og bli i den Naturlige Religion av Islam som ble laget for å passe den naturlige status (fitrah) i mennesket. Jeg ber om at vi, som muslimer, gjør Guds grenser til våre grenser, og at vi ikke lar oss påvirke av andre samfunn og kulturer. Om det var bra nok for Abraham og Moses, er det bra nok for meg. Slik er det jeg ser det, men Gud vet best.

Litteraturliste:

- 1 W. Montgomery Watt, Muhammad at Medina, Oxford University Press, 1956.
- 2 "Rites and Ceremonies", The New Encyclopaedia Britannica, 15th Edition (1987), Volume 26, page 850.
- 3 Gerald Sigal, The Jew and the Christian Missionary, Ktav Publishing House, 1981, page 28.
- 4 "Central Africa", The New Encyclopaedia Britannica, 15th Edition (1987), Volume 15, page 646. See also "Aboriginal Australia", The New Encyclopaedia Britannica, 15th Edition (1987), Volume 14, page 425. For additional references to the marriage customs in Biblical times, see Israel: Its Life and Culture, by Johannes Pedersen, Volume 1, page 60ff.
- 5 Herman H. Ploss, Max Bartels and Paul Bartels, Woman, Volume I, Lord & Bransby, 1988, page 563.
- 6 English-translation of Sahih Muslim, Volume 2, International Islamic Publishing House, Riyadh, Saudi Arabia, page 715.
- 7 Theodor H. Vandavelde, Ideal Marriage : Its Physiology and Technique, Greenwood Publishing Group, 1980, p. 243.
- 8 Nabia Abbott, Aishah-The Beloved of Mohammed, Al-Saqi Books, London, 1985, page 7.
- 9 Karen Armstrong, Muhammad: A Biography of the Prophet, Harper San Francisco, 1992, page 157.
- 10 W. Montgomery Watt, Muhammad: Prophet and Statesman, Oxford University Press, 1961, page 229.
- 11 John Hick, The Metaphor of God Incarnate, Westminster/John Knox Press, 1993, page 87.